

Dievo žodis pradėjo mūsų pasaulį,

Dievo žodis jį ir pabaigė.

Maždaug po mėnesio dirbdama su klientų horoskopais prisiminė dar ką labai svarbaus. Pagal astrologinius duomenis juodu su savo vyru Brenu buvo dvasios giminės¹. Į šį pasaulį žmonių dvasios ateina ne vienos, o su savo dvasios giminaičiais. Lyg Dievas pasiųstų į pasaulį vieną šviesos spindulį, kuris įsikūnydamas suskyla į daug spalvų. Kiekviena spalva apsivelka atskirą kūną ir gyvena atskirą gyvenimą. Bet vienos dvasios giminės atstovai vykdo tą pačią misiją pasaulyje. Jie gali gyventi skirtingose šalyse, gali dirbti labai skirtingose srityse, bet visada

¹ Su dvasios giminaičių teorija susipažinti galima L. Stonkutės knygoje „Astrologijos vadovėlis“ (p. 360–364).

neš vienodą dažnį. Vienos giminės griaua, kitos stato, trečios gydo, dar kitos šviečia...

Vieną dieną Liucija sutriko prisiminusi, kad dvynių horoskopai būna labai panašūs. Planetos ten išsidėsčiusios beveik identiška, vadinasi, ir jos svainis astrologiškai yra jos dvasios giminaitis! Kodėl ji tai prisiminė tik dabar? Jau gailėjosi, kad paleido tą žmogų atgal į nežinomybę. Juk reikėjo jo nepaleisti... Kodėl protas vaikšto iš paskos? Turbūt dėl ypatingo jautrumo, kuris pakerta ir sustingdo.

Dvynių tema astrologijoje labai kebli. Daugeliui žmonių kyla klausimas, kaip dviejų asmenų horoskopai gali būti tokie patys, bet likimai – skirtingi? Liucija žinojo atsakymą. Tokiu būdu visata eksperimentuoja ir tikrina. Juk misiją turi ne tik dvasios giminė, bet ir žemiškoji kūno giminė². Žemiškoji kraujo giminė suteikia kūną toms dvasioms, kurios yra pasiruošusios daryti tai, kuo ta giminė užsiima. Jei gimei gydytojų šeimoje, turi tęsti tą tradiciją ir gydyti. Jei esi kalvio vaikas, turi tęsti tai ir tobulinti meistriškumą kalvystėje...

Kartais žemiškoji giminė turi būti patikrinta, ar jos gyvenimo būdas, veikla ir charakteris yra tinkamas. Giminėje gimsta dvyniai. Vienas jų būna pririštas prie giminės karmos: jis elgiasi taip, kaip įprasta giminei, gyvena taip, kaip jai natūralu. Jį veikia

² Apie dvasios įsikūnijimą giminėje bei dvasios ir kūno giminės misijas paskaityti galima L. Stonkutės knygoje „Genoskopas II“.

vadinamasis genoskopas³. Kitas iš dvynių būna laisvas nuo giminės karmos: jis savo charakteriu ir veiklomis nutolsta nuo giminės, gyvena visai kitokią savitą gyvenimą. Visata stebi, kuris iš dvynių demonstruoja geresnį rezultatą. Kuris pasauliui naudingesnis.

Liucijai suspaudė širdį, mat jos Brenas buvo tas nesėkmingasis. Su juo mirė visa jo šeima. Vadinas, jis buvo tas pririštasis prie giminės karmos, ir visata pamatė, kad šios giminės gyvenimo modelis buvo klaidingas... Pasmerktas žūčiai. Vadinas, *paklydėlis* svainis buvo tas sėkmingasis... Bet ji nežinojo, kaip jis gyvena, kuo verčiasi, koks jo charakteris. Liucija pati nesuprato, kokia jos pačios dalis šioje visoje istorijoje? Ar jos likimas sujungtas su šia gimine, ar ji tėra liudytoja tos giminės tragedijos.

Bėgant laikui mintys apie svainį blėso, Liucija vėl išitraukė į savo veiklas: rengė žmonėms horoskopus, pradėjo rašyti naują savęs pažinimo vadovėlį. Artėjo jos gimtadienis. Labai nemėgo švęsti, todėl per savo gimtadienį visada dingdavo kur nors iš miesto, kad jokie draugai ar kaimynai nerastų ir nesveikintų. Šį kartą nusprendė pabėgti į Druskininkus, į „Eglės sanatoriją“, kur paharmonizuoti sveikatos anksčiau ją siūsdavo vyrai. Ten ir pailsės, ir palepins kūną, ir knygą galės rašyti... Trys dienos, dvi naktys.

Atvyko ankstėliau ir jau apie 11 valandą gavo kambarį. Vienviečių jau nebuvo, todėl išsipirko dvivietį antrame aukšte. Kles telėjo ant kėdės balkonėlyje ir žvelgė į pasiilgtą pušyną, spindintį

³ Apie genoskopą žmogaus likime paskaityti galima L. Stonkutės knygoje „Genoskopas. Giminės paslaptys astrologijoje“.

saulės šviesa. Oras atrodė nuostabus! Džiaugėsi, kad atvyko anksčiau: mat spės ramiai atlikti savo soliaro meditaciją. Ji jautė, kad soliaro diena, kai į savo vietą grįžta asmeninė Saulė, yra tikrai stabilinga. Tuo jau buvo įsitikinusi. Pažvelgė į telefoną: iki soliaro liko nepilna valandėlė, tad pats laikas pradėti.

Per petį persimetė kuprinę su reikalingais daiktais ir išėjo į „kelio meditaciją“. Paprastai ji per soliarą eina, kur veda akys. Nueitas kelias, sutikti žmonės, tam tikri įvykiai jai buvo ateinančių metų ženklai. Kartu ji užduodavo savo dvasiai klausimus ir iš kuprinės traukdavo kortas, kurios turėjo į juos atsakyti. Ir, žinoma, visada meditacija vykdavo su ausinėmis, klausantis mėgstamos muzikos. Džiaugėsi, kad šiais metais yra Druskininkuose, ir oras pasitaikė toks geras.

Išėjo į gatvę ir apsidairė, į kurią pusę keliaus. Užsimerkė ir uždavė pirmą klausimą: „Kokia bus svarbiausia šių metų tema?“ Kyštelėjo ranką į kuprinę ir išsitraukė kortų malką. Praskleidė ją kaip vėduoklę ir žengdama žingsnį ištraukė pirmąją kortą, bet tuo metu pajuto stiprų smūgį ir nugriuvo ant asfalto... Nepastebėjo, kad pirmasis jos kelio meditacijos žingsnis į gatvę sutapo su pravažiuojančiu elektromobiliu. Neišgirdo mašinos, nes jau buvo su ausinukais, kurie grojo jos mėgstamo muzikanto Stasso muziką.

Akimirką nesusprato, kas įvyko. Nuo smūgio spengė galvoje. Gulėdama ant asfalto matė žemyn krentančias kortas. Mintys kaip pamišusios laktė nuo įvykio atpažinimo iki analizės: tai

kokie bus metai, jei pirmas meditacijos žingsnis taip žiauriai pargriovė ant žemės. Iš automobilio iššoko sutrikusi senyva moteris, kuri taip pat patyrė šoką. Ranką laikė prispaudusi prie krūtinės, matyt, buvo silpnesnės širdies. Situaciją išsprendė pro šalį ėję žmonės: iškviėtė greitąją pagalbą ir abi moteris išvežė į priimamąjį. Vyresnio amžiaus vairuotoja taip pat jautėsi labai blogai, gal net blogiau už Liuciją. Vis dėlto abi džiaugėsi, kad viskas baigėsi ganėtinai gerai, nes automobilis sanatorijos teritorijoje važiavo nedideliu greičiu.

Priimamajame laukė nemažai žmonių, tad ir Liucijai teko palaukti savo eilės. Slaugytoja pasodino ją šalia barzdoto senolio.

– Matai, kaip būna... – slaugytojai nuėjus, pratarė šis.

Liucija tik palingavo galvą ir kreivai nusišypsojo. Matė, kad laikrodis ant sienos jau rodo jos soliaro laiką. Kokie bus šie metai, jei soliarą sutinka ligoninėje? Plaukai šiaušėsi vien pagalvojus apie tai.

– Tu nebijok... Iki vestuvių užgis... – vėl pasakė senolis.

– Kur jau man vestuvės... – nusijuokė Liucija. – Kad jau devynerius metus esu našlė, tėvuk. Kas mane beims...

– Jei našlė, tai kam tą žiedą benešioji? Gausi nusiimti... – parodė jis į ištinusį ir pamėlusį dešinės rankos pirštą, ant kurio Liucija vis dar nešiojo vestuvinį žiedą.

– Kad jau nebenusiima, tėvuk... Pavėlavau laiku nuimti, dabar jau priaugo prie rankos.

– Doktorai nuims, nesijaudink. Jie turi tam įrankių.

Tuo metu hole pasirodė policininkas. Slaugytoja atvedė jį prie Liucijos.

– Va šitą ponią partrenkė automobilis.

Liucija pasijuto labai nemaloniai. Nenorėjo problemų nei sau, nei vairuotojai. Ji pati buvo kalta, kad nepasižiūrėjo. Visgi policininkas privalėjo viską užprotokoluoti. Liucija prisiėmė visą kaltę sau.

Netrukus ją apžiūrėti pasikvietė daktaras. Teko padaryti nuotrauką, bet jokių lūžių nerado. Labiausiai nukentėjo dešinė ranka, ant kurios krito, o ypač tas bevardis pirštas su žiedu. Ir tikrai daktaras rekomendavo žiedą nukirpti. Kad ir kaip buvo liūdna *nukirpti* ryšį su vyru, Liucija sutiko, nes pirštas tikrai buvo tiek ištinęs, kad papuošalas tapo papildomu skausmo šaltiniu.

Iš kabineto išėjo parišta dešine ranka. Kairiajame delne laikė sukarpytą auksinį žiedą. Vėl klestelėjo šalia to paties senolio.

– Nu matai, kaip greitai... – pagyrė jis. – To žiedo jau nebe-naudok, vaikelį, laimės neatneš. Paaukok kam nors. Auksas visgi...

– Tai gal jūs, tėvuk, ir paimsite tą auksą? – pati jautė, kad geriau atsikratyti, nes namie sukarpytas žiedas sukels daugiau skausmo ir ilgesio.

Senolis visas nušvito. Jis prisimerkė ir ištiesė delną. Liucija subėrė jam žiedo gabaliukus.

– Pamatysi, tau viskas bus gerai, – pasakė suspausdamas kumštįje auksą.

– Šiandien mano gimtadienis ir va kaip prasideda nauji metai. Kažin ar bebus taip gerai, kaip sakai, tėvuk, – suabejojo Liucija.

– Tai žinok, dar geriau tada, jei gimtadienis. Kas gali būti geriau, nei išvengti mirties savo gimimo dieną?

Liucija mirkstelėjo. Tikrai, ji apie tai nepamąstė. O gal tikrai kažkas ją pasaugojo nuo žūties. Gal šiandien ji turinti švęsti?

– Tavo geri dalykai dar tik prasideda, dukrele. Aš žinau...

– Hm... Bbelieka tikėti tavim, tėvuk. Tik nežinau, kaip man dabar grįžti iki sanatorijos.

– „Eglės“? Tai čia visai netoli. Einam, tuoj tau suorganizuosim pavėžėjimą, – remdamasis į lazdelę atsistojo senukas.

– Nereikia, tėvuk, kaip nors pati. Nevarkite, susitvarkysiu, – iš paskos raišuodama kalbėjo Liucija.

– Einam einam.

Pamažu senolis išsivedė ją į gatvę ir pakėlęs lazdelę pamojavo artėjančiam automobiliui.

Vairuotojas neturėjo kito pasirinkimo, kaip tik sustoti. Senolis pabarbeno į langą. Šis atsidarė.

– Sūneli, reikia pavėžėti nukentėjusiąją iki sanatorijos. Čia arti, būk geras. Pavėžk. Jos gimtadienis, o ją partrenkė automobilis.

Vairuotojas užtraukė rankinį stabdį ir išlipo. Liucija vos neprarado pusiausvyros, nes tai buvo jos svainis. Gimtadienio

meditacija pasidarė visiškai nebevaldoma ir nenuspėjama. Ji jautė kylančią panikos ataką.

– Žiūrėk, dar nualps ji čia, sūneli, – išsigando senolis matydamas, kad Liucija pradėjo dusti ir vos neprisėdo ant žemės.

Liucija buvo davusi sau žodį, kad jei kada nors sutiks svainį, būtinai su juo pakalbės, papasakos apie giminės tragediją, paklaus, kodėl jis paliko artimuosius. Jai pasidarė silpna, nes štai ta akimirka, kai turės tesėti sau duotą pažadą. Jautė, kad dabar tam yra visiškai nepasiruošusi, sutrikusi, po sutrenkimo viską skaudėjo... Be to, ji vis dar negalėjo atskirti savo mirusio vyro nuo svainio. Jai atrodė, kad tai tas pats žmogus, kurį palaidojo. Šią akimirką ji negalinti į jį nei žiūrėti, nei juo labiau kalbėti.

– Būtinai pavešiu, juk čia tik pora minučių kelio, – patvirtino vyras.

Liucijos keliai sulinko, bet svainis spėjo pagauti ją už pažastų ir paimti į rankas.

– Visgi gal geriau nešti atgal į ligoninę? – suabejojo senukas. – Gal per anksti ją išleido?

– Ne ne, – sukaupusi jėgas iš glėbio veržėsi Liucija. – Aš pati. Pareisiu...

– Tik ne tokios būklės, – paleido iš glėbio kovojančią moterį svainis. – Jums, Liucija, tikrai vertėtų grįžti į ligoninę...

– Ar tu ją ir pažįsti? – nustebo senukas.

– Kas jos nepažįsta, juk rašytoja, – stebėdamas, kad moteris nenugriūtų atsakė vyras.

Liucija atsirėmė į automobilio priekį ir bandė kovoti su panikos ataka. Ne pirmas kartas. Po vyro žūties ir dukros praradimo tokių atakų patirdavo kone kasdien. Žinojo, kad turi ramiai kvėpuoti ir skaičiuoti iki šimto dvidešimties. Tuoju viskas praeis.

– Rašytoja? Nežinojau, – nustebo tėvukas. – Man reikia eiti, o tu ja pasirūpink, gerai? Nepalik taip. Juk gimtadienis visgi... Atiduodu į tavo rankas.

Vyras atsigręžė į Liuciją ir nežinojo, ką daryti. Gal tikrai jai reikia atgal į ligoninę.

– Liucija, ar jūs čia viena? Ar yra kas jums pasirūpintų? – pagaliau paklausė.

Ji tik papurtė galvą. Jautė, kad panikos ataka atslūgsta ir tuoj galės kažką pasakyti. Svainis pasilenkė arčiau jos ir atidžiai žvelgė į išsigandusias žalias akis, bandydamas suprasti, kokia jos būklė.

– Man viskas gerai, – pagaliau pratarė ji sunkiai kvėpuodama.

– Neatrodo... – suabejojo vyras.

– Tuoju praeis. Tai tik panikos ataka.

Jis išsitiesė ir nužvelgė moterį: drabužiai buvo purvini, kelnų apačia ir rankovė net įplyšę. Kraujo nesimatė. Tik dešinė ranka buvo subintuota ir parišta.

– Jūs tikrai nepabėgote iš ligoninės? Jus medikai išleido?

– Taip taip... – pagaliau Liucija atsitiesė jau atgaudama kvapą. – Jei pavėžėtumėte mane iki sanatorijos, būčiau labai dėkinga.

Vyras be kalbų padėjo įlipti į automobilį ir važiavo, kur paprašytas. Suprato, kad sanatorijoje taip pat yra medikų, tad jei kiltų bėdų, kas nors vargšele pasirūpins. Jam tikrai rūpėjo. Konferencijoje, kai pirmą kartą ją pamatė, kai klausėsi jos balso, atrodė, kad jie šimtą metų pažįstami. Po konferencijos perskaitė visas jos knygas. Nesitikėjo daugiau susitikti, bet va, likimas vėl suvedė. Nenorėjo paleisti. Norėjo susibičiulianti. Kažin kodėl tai atrodė svarbu.

– Galiu paklausti šio to asmeniško? – išjungdamas automobilio variklį sanatorijos kieme paklausė vyras.

Liucija tik linktelėjo.

– Jūs juk astrologė? Kaip nenumatėte, kad jums šiandien įvyks nelaimė?

Liucija nusišypsojo ir vis dar negalėdama žiūrėti vyrui į veidą stebėjo vaizdą pro langą.

– Žmonės astrologiją kartais pervertina, o kartais – tinkamai neįvertina... Taip, šiandien mano soliaras ir Saulė į savo vietą grįžo aštuntame būste, kuris laikomas ekstremalių situacijų zona. Bet kartu tai ir magijos, didžiulio turto, galų gale sekso zona. Žinot jau, kad yra galimybė patirti bėdą, bet viskas labai reliatyvu. Kaip viskas susiklostys, priklauso nuo mūsų ankstesnės karmos, nuo

mūsų pačių valios, ne tik nuo žvaigždžių išsidėstymo. Nesitikėjau ekstremalios situacijos, nes neketinau rizikuoti, o ir pagal karma nesu tiek prasikaltusi, kad žvaigždės turėtų mane už ką nors bausti. Šioje situacijoje matau ką kita, ne nelaimę...

– O ką tada?

– Tai asmeniška... Nenorėčiau apie tai kalbėti.

– Žinoma, nenoriu kištis, – patapšnojo vairą vyras. – Palydėsiu jus iki kambario.

– Nebūtina, nueisiu pati...

– Pati už save būsite atsakinga tada, kai pasieksite kambarį. O iki jo tėvukui pažadėjau jums pasirūpinti, – nenusileido jis.

Padėjo išlipti iš automobilio ir palydėjo Liuciją iki pat durų.

– Ar galiu sužinoti jūsų vardą? Juk esate mano gelbėtojas, – nedrąsiai pagaliau pažvelgė svainiui į akis ir dar kartą pajuto smūgį į paširdžius, lyg į ją žvelgtų žuvęs vyras.

– Atsiprašau už nemandagumą, – susimėtė šis. – Setas aš. Setas. Nesugalvojau anksčiau prisistatyti.

– Malonu, Setai, – rakindama duris pasakė Liucija ir prisiminė, kad tikrai tokį svainio vardą ir buvo minėję artimieji. Anksčiau to niekaip nepajėgė prisiminti. Šią akimirką Liucija džiaugėsi, kad knygas pasirašinėjo mergautine pavarde, ir šis žmogus net nenutuokia, kad judviejų pavardė yra ta pati, reta, Damužių. Norėtų apie tai jam pasakyti, bet kol kas neturėjo jėgų išgyventi gausių emocijų, kurios ištiks išpažinties dieną.

Akimirką ji užsimerkė. Norėjo tesėti sau duotą žodį taip paprastai nepaleisti šio žmogaus, bet kartu jautė, kad yra per daug sutrikusi tęsti pokalbį. Visgi ryžosi ir nuleidusi akis į durų apačią paklausė:

– Gal galėčiau gauti jūsų telefono numerį? Tam atvejui, jei man staiga prireiktų pagalbos... Maža ką, juk esu čia viena, – staiga sutriko supratusi, kad elgiasi netaktiškai. – Atleiskite. Neturėjau prašyti. Ir taip jau man daug pagelbėjote. Gal turėčiau sumokėti? Už kurą? Ir laiką?

Setas nusijuokė:

– Nejuokaukite, Liucija. Žinoma, šią savaitę gyvenu Druskininkuose, tad bet kuriuo laiku, bet koku reikalu skambinkite. Privažiuosiu.

Ištiesė kortelę su savo telefono numeriu. Liucija virpančia ranka paėmė ją netyčia prisiliedama prie jo rankos. Net krūptelėjo, lyg būtų palietusi atsigavusį iš kapo vyrą. Setas pastebėjo keistoką jos elgesį. Net pamastė, gal ta moteris buvo kada traukuota, primušta ar dar blogiau... O dabar bijo žmonių? Vyrų? Nenorėjo gąsdinti dar labiau.

– Tai gero gimtadienio, Liucija. Netrukdysiu, – atsisveikino jis.

– Netrukdomė... Tai aš sutrukdžiau jus...

Jis pasisuko eiti, bet akimirką stabtelėjo. Jautė nenumaldomą trauką vėl pasimatyti:

– O jei rytoj vakare apsilankyčiau sanatorijos baseine, ar sutikčiau ten jus?

– Na... Jei nepakliūsiu į didesnę bėdą, vakare tikrai turėčiau būti baseine, – nedrąsiai tarė ir žvilgtelėjo vyrui į akis.

– Puiku, – nusišypsojo jis, – rytoj 18 valandą būsiu baseine. Iki pasimatymo tada!

Liucija uždarė duris, nugara atsirėmė į jas ir užmerkė akis. Ji negalėjo suprasti, kokį žaidimą su ja žaidžia visata. Suprato, kad šis žmogus yra jos dvasios giminaitis. Ji sąmoningai ieškojo jų. Norėjo surinkti visą dvasios giminę. Suprato, kad visos jau nebesurinks, nes vienas jau miręs... Niekas juk nežino, kiek dvasios giminė turi giminaičių. Kiekvieną sutiktą žmogų, kuris palikdavo didelį įspūdį ir jausmą, kad jį pažįsti jau šimtą metų, ji tikrindavo astrologiškai. Tai darė tik dėl savęs. Norėjo pamatyti Dievo spindulį, kuris ją atsiuntė į Žemę, ir suprasti, kokią misiją čia atlieka. Kol kas buvo radusi tik du. Deja, vienas jau mirė. Dabar atrado trečią...

Setui jautė begalinę trauką. Tokią pačią, kokią jautė savo vyrui Brenui. Gal todėl, kad jų kūnai identiški.

Priėjusi prie lango dar spėjo pamatyti, kaip Setas įlipa į automobilį. Lygiai taip ji stebėdavo į darbą išvykstantį savo vyrą. Jautė, kaip be galo yra pasiilgusi savojo Breno.

Dešinę ranką gėlė. Būtų rašiusi dienoraštį, gimtadienio svajones, bet jautė, kad šiemet nepavyks... Visgi nė kiek nesijautė

nuskriausta. Gal net atvirkščiai: pirmas toks įdomus gimtadienis. Tiek daug simbolių, tiek daug sutapimų. Jautė, kad metai bus patys įdomiausi.

Dar spėjo susitikti su sanatorijos daktaru, kuris dėl susiklosčiusių aplinkybių perrašė visą procedūrų programą, kad kuo švelniau ir sklandžiau atsigautų sumušta ranka. Džiaugėsi, kad niekas nelūžo ir nebuvo jokių didelių žaizdų.

Tą naktį Liucija regėjo sapną. Kosminėje tamsoje ji matė du dar nepažyodusius lotosus. Staiga kairysis prasiskleidė lyg akis, o žiedo viduje sėdėjo šiandien ligoninėje sutiktas senolis. Rankose jis ištirpdė supjaustyto žiedo daleles į didelį aukso lašą, tada spragtelėjo pirštais ir tas lašas pavirto į ažūrinį akies formos dirbinį.

– Aš dedu šį antspaudą patvirtindamas tavo. Ateik ir būk, – pasakė jis Liucijai.

Tą akimirką atsirado trečias lotosas, tolėliau tų dviejų. Jo žiedas buvo apsemtas kosminio vandenyno tamsos, bet iš jo lyg lazeris aukštyn šovė didžiulis baltos šviesos pliūpsnis, kuris Liuciją apakino, ir ji prabudo. Iš pradžių nesuprato, kur esanti. Tik po kelių akimirkų susivokė, kad guli sanatorijos kambaryje. Žvelgė į lubas, kurios skendėjo paryčių prieblandoje ir mintyse vėl perbėgo visą sapną.

Taip, vakarykštis senolis atrodė toks pažįstamas. Lyg būtų kada jį sutikusi. Šią akimirką gailėjosi, kad vakar nepagalvojo paklausti, kada jis gimęs. O gal jis irgi jos dvasios giminaitis?

– Taip, žinau šią teoriją, – patvirtino Liucija. – Žmogus maitina mintis savo energija skirdamas joms savo dėmesį. Kuri mintis privileija daugiau „vartotojų“, ta ir tampa tuo metu populiari. Tada tikrovė pradeda prisiderinti prie tos minties. Pavyzdžiui, kuo daugiau žmonių mąsto apie karą, tuo labiau tas karas klesti. Jei tik žmonės nustotų apie jį mąstyti, jis labai greitai pasibaigtų, nes ta mintis nebegautų peno.

– Taip, mintys formuoja mūsų tikrovę, – tęsė Setas. – Bet ar kada susimąstei, iš kur pasaulyje atsiranda naujos mintys? Taip atrodo, kad gali sumąstyti kažką naujo, bet jei pabandytum, nė velnio nepavyktų. Žmogus gali mintyti tik jau mentaliniame lauke esančias mintis.

– Na įdomu, ir iš kurgi atsiranda naujos originalios mintys?

– Tai ir yra mano darbas: paleisti naujas mintis į bendrą mentalinį tinklą, – pagaliau pasakė Setas.

– Tai tu esi minčių kūrėjas? Nesuprantu? O kaip tai vyksta? Juk sakei, kad neįmanoma pačiam sukurti jokios naujos minties... – abejojo Liucija.

– Va todėl ir turiu gultis vėliausiai devintą valandą vakaro. Mano vidinė būseną turi būti rami, stabili, nes sujauktoje sąmonėje procesas neįmanomas. Nuo dešimtos iki antros valandos nakties mano sąmonė turi būti pasinėjusi į gilų miegą. Apie trečią valandą privalau prabusti, bet nesiblaškyti, gulėti taip, kaip gulėjau miegodamas. Geriausia net nepramerkti akių. Tuo metu

privalau stebėti savo sąmonę, kokie vaizdiniai tuo metu joje pradedą formuotis. Šio proceso negalima valdyti, privalau tik stebėti, nes tokiu būdu į mano sąmonę Bosas nuleidžia naujų minčių elementalus. Tokiu būdu gimsta naujos mintys, kurių patys žmonės niekaip negalėtų pagimdyti.

– Nori pasakyti, kad gimdai naujas mintis? – nesuprato Liucija.

– Ne. Tas mintis pagimdo kažkas kitas, gal net pats Bosas. Bet per mano sąmonę jos patenka į žmonių naudojamą mentalinį lauką, kuriame jau ir kiti žmonės gali jas „sužvejoti“.

Liucija prisimerkė neįsivaizduodama, kaip būtų galima patikrinti, ką pasakoja Setas. Galbūt tai tik jo fantazija?

– Suprantu, kad abejoji, – atspėjo jis. – Visgi tai jau patikrinta ir tikra.

– Kaip? – Liucija atsigrėžė į Setą, kad matytų jo akis.

– Aš nesu toks vienas. Esu vienas iš daugelio. Todėl ir važinėju po skirtingus serapiumus Lietuvoje. Jei matei, mes miegame toje pačioje erdvėje po gaubtais, kurie išvalo mentalinį lauką. Kai nuo trečios valandos nakties per mano sąmonę ištransliuojamos naujos mintys, šalia būdraujantys žmonės mentaliniame lauke jas pagauna. Tokiu būdu mums nuleidžiamos technologijos. Šalia manęs miega mokslininkai, įvairūs technologai. Realiai jie sapnuoja tą patį sapną ir prabudę perkelia tas technologijas į savo skaičiavimus ir kompiuterines programas. Žinoma, tai užtrunka,

bet tuose angaruose jau gimė daug naujų technologijų. Jos pakeis pasaulį. Žmogui nebereiks dirbti.

Liucija apsisvertė ant pilvo ir alkūnėmis atsirėmusi į pagalbę susidomėjo:

– Ar šitas metodas galioja tik technologijoms kurti?

– Ką turi galvoje? Kur dar norėtum jį pritaikyti? – į jos pusę pasivertė ir Setas.

– Na, gal galima į mentalinį lauką įdiegti ne tik technologines mintis? Pavyzdžiui, kokias nors naujas etikos normas? Kad ir privačios bažnyčios idėją?

Setas papurtė galvą.

– Matai, tu nori pati inicijuoti kažką naujo. Tai ne mano sritis. Esu tik tų naujų minčių ekranas. Kas ir iš kur jas transliuoja, nežinau... Mano sąmonė tarsi ekranas pagauna jau nufilmuotą filmą. Kaip tą filmą nufilmuoti, nežinau.

– Klausyk, bet būtų įdomu tokiu būdu perduoti pakoreguotas vertybes. Jei žmonės jas pagautų tame lauke, jie pradėtų kitaip gyventi. O gal net pavyktų programuoti įvykius?

– Matai, kiek turi idėjų... – šypsojosi Setas. – Gal reiktų paderinti su Bosu? Gal ir įmanoma būtų jas įgyvendinti?

– O kaip man tai padaryti? Kaip paderinti? – jau nerimo Liucija.

– Turi atvykti permiegoti į serapiumą.

– Gerai. Kada?

- Kokia tu nekantri! Galiu nusivežti kad ir šį vakarą.
- Gerai, – tarė Liucija ir apsivertusi ant nugaros susimąstė.
- Tai ar jau galiu? – paklausė Setas.
- Ką gali? – nustebusi pažvelgė į jį.
- Pabučiuoti... Žadėjai leisti, kai papasakosiu.

Visą dieną taip ir atostogavo: nuo lovos iki virtuvės, nuo virtuvės iki lovos... Liucija jautė, kad jos kūnas po knygos rašymo reikalavo poilsio. Bet kartu norėjosi ir pajudėti, todėl rytoj planavo daugiau laiko praleisti gamtoje.

Vakarop abu susiruošė į serapiumą. Prie gultų rinkosi ir kiti žmonės. Jiems tai atrodė įprasta.

– Aš nežinau, ar man pavyks taip anksti užmigti... – abejojo Liucija žvelgdama į keistą gultą. – Juk visą dieną vartėmės lovoje, snaudėme.

– Nepergyvenk, – ramino Setas. – Šis galvūgalio dangtis skleidžia dažnį, kuris atpalaiduoja smegenis ir padeda užmigti. Negi nepameni? Juk kartą čia jau ilsėjaisi.

– Taip, pamenu, bet tada buvau išsekusi, pervargusi.

– Nesiginčyk, užmigsi, – Setas paguldė ją ir priminė: – Apie trečią valandą lengvas signalas tave pažadins. Stenkis nesiblaškyti ir neprasimerkti. Gulėk kaip gulėjusi. Stebėk savo mintis. Nežinau, kas su tavimi vyks. Gal tau bus kitaip nei man. Patariu viską priimti ramiai, nes viskas vyks pačiu geriausiu įmanomu būdu.

Vyras dar kartą švelniai pabučiavo atsisveikindamas ir pridengė Liucijos galvą gaubtu. Ir tikrai, ji pasijuto mieguista,

atsipalaidavusi. Užmigo. Kurį laiką skendėjo tamsoje. Net negalėtų pasakyti, kiek laiko tai truko, bet vieną akimirką jos sąmonė pradėjo regėti sapną. Ji jau nenustebo, kad vėl išvydo Bosą, skendintį šviesoje. Jis nieko nesakė. Tiesiog žvelgė į ją. Šį kartą Liucija galėjo aiškiai matyti jo kūną, kuris atrodė skaidrus, perregimas, lyg būtų tik mirazas.

Staiga Liuciją pervėrė keistas žinojimas, kad ji pati, jos tikroji esmė, kuriai nežinojo net pavadinimo, esanti amžinoje būtyje. Ji pasijuto taip, kaip indai įvardija *Sat Čit Ananda*, kur *Sat* reiškia amžiną būtį, egzistenciją tikrume, *Čit* – grynąjį žinojimą ir sąmonę, *Ananda* – palaimą, nepriklausančią nuo išorinių dalykų.

Ji jautėsi esanti erdvėje, kuri galėjo pagal jos norą tapti bet kokia. Vieną akimirką ji vaizdavosi esanti valtyje, kuri naktį plaukia Nilu palei šiurenančias nendres. Kitą akimirką jau buvo geltonoje saulėtoje saloje, apgaubtoje bekraščio žydro vandenyno. Jautėsi sąmone, nepaliečiama ir nepaveikiama, nes ji pati sprendžia, kas ir kaip bus. Net jei įvyktų potvynis ir jos geltoną salą apsemtų vanduo, ji galėtų panirusi gyventi kaip norinti. Net jei atplauktų ryklis, jai nieko nenuitiktų, nes visa, kas regima, yra tik jos pačios transliuojami „filmukai“, kurie niekaip negali jos paveikti.

Liucija jautėsi esanti sąmonė. Amžina. Žaidžianti Žemės planetoje savo pačios projektuojamus žaidimus. Tą akimirką subtilus garsas pažadino ją iš miego. Ji suprato, kad atėjo toji trečia valanda, kada ir gali vykti stebuklai. Prisiminė Seto paliepimą neatsimerkti,

nejudėti, bet stebėti sąmonę. Jautėsi prabudusi, bet likusi toje *Sat Čit Ananda* būsenoje.

Atrodė, kad visa visata laukia menkiausio jos sąmonės virptelėjimo, kad tuoj pat galėtų jį įgyvendinti įvykiais. Liucija jautė galinti kurti bet ką. Bet būtent tai, kad nebuvo jokių apribojimų, ją ir stabdė. Atrodė, reikėtų tą galią panaudoti kažkokiems dideliems dalykams. Bet nežinojo, koku būdu tai tiksliai suveiks. Jos sąmonė sustingo ir nė nevirptelėjo.

Šalia atsirado Bosas, kuris klausė, ko ji bijanti? Kodėl nepradedanti savo Kūrybos? Bet Liucija matė, kad net Bosas yra jos pačios sąmonės kūrybos produktas. Ji lyg iš šalies žvelgė į savo buvusių sapnus ir puikiai matė, kad juos suprojektavo ne kažkokia antgamtinė jėga, bet jos pačios sąmonė arba pasąmonė, nes tarp jų nesą skirtumo, jos esančios skirtingos tos pačios monetos pusės.

Ji matė, kad visa materija yra tik simbolinė dvasios išraiška. Čia Damuzidas turėjo du veidus: gyvą Seto ir mirusį Breno. Prsiminė mitą apie Damuzidą, kaip jis tapo prisikėlimo simboliu. Šumerai bijojo ne žiemos, bet vasaros, kai karštyje išdegdavo visa gamta, o atėjus rudeniui ji vėl atsigaudavo. Tada žmonės tikėjo, kad vasarą Damuzidas yra mirusiųjų pasaulyje, moterys jo raudodavo. Bet atėjus rudeniui jis prisikeldavo ir pasaulis vėl atgydavo, gamta pradėdavo klestėti.

Liucijos dvasia bijojo virptelėti neteisingai, kad neužprogramuotų destruktivių įvykių. Pagaliau ji kreipėsi į Bosą:

Per šį nuotykį visi pajuto stiprų ryšį vieni su kitais. Kartu išgyveno pilnatvę ir įkvėpimą toliau savo įprastus gyvenimus tęsti neįprastai. Atsiverti tam, kur veda gyvenimo banga. Bet ką daryti su praeitimi? Liucija paklausė Seto, kada jie vaikams atskleis juodą ir nešvarią giminės prakeiksmo paslaptį. Setas atsakė:

– Netrikdykime dabar vaikų, nes jie išgyvena ypatingos šviesos periodą. Jie pilni entuziazmo. Kam jiems dabar akmuo, gramzdinantis į dugną. Tu, Liucija, nukabinai tą akmenį nuo jų. Tegul taip ir lieka.

– O jeigu jie pakartos protėvių klaidą? Jeigu per savo tiesos atradimus irgi pasidarys fanatiški, nustos mylėti dėl siekiamo tikslo? – baiminosi Liucija.

– Jei tai nutiks, tada ir atversime tavo spintą su giminės paslaptimis.

– O jeigu tai įvyks, kai mūsų jau nebebus?

– Tada jie patys atidarys tą spintą. Aukštesnė jėga nepaliks mūsų vaikų likimo valiai. Mudviejų mirusių dalelės pasistengs gimti jų vaikais ir grąžinti meilę į jų gyvenimus.

Kartą, kai Liucija pasiliko namie viena, įrašė vaikams vaizdo įrašą. Papasakojo Damuzidų giminės istoriją, kaip užgimė prakeikimas, kaip jis vystėsi ir bujojo, kai protėviai pamiršo meilę. Kai turtą, valdžią, laimėjimus iškėlė aukščiau už meilę. Įrašą USB laikmenoje padėjo į seną spintą šalia „Įstatymų“ aplanko. Jei ateis ta diena, kai vaikams prireiks protėvių patarimo, jie tai ras čia – senoje užrakintoje spintoje.

Kol jaunimas vasarą atostogavo ir laukė kokių nors žinių dėl savo projekto, kol Setas dirbo serapiumuose, Liucija skubėjo pabaigti savo romaną. Ją skubino ir Elijus:

– Dukrele, turi spėti pabaigti romaną, kol aš dar gyvas. Gal tai bus paskutinis mano darbas, paskutinis scenarijus, kurį parašysiu pagal tavo knygą.

Kaip pabaigti knygą apie giminės prakeikimą? Prakeikimą galima panaikinti, kai susigražini meilę ir pakeiti žalingą gyvenimo būdą. Bet ar tai pabaiga? Kol giminė gyva, ji atlieka savo misiją pasaulyje. Žemiškame pasaulyje. Giminė yra fizinės jėgos šaltinis, maitinamas gamtos. Stipri giminė savo nariams suteikia palaikymą ir pasitikėjimą savo jėga. Tai kaip miškas, kuris sukuria savo magišką lauką. O jei miškas iškertamas ir paliekamas vienas medis, labai greitai ir jis pats žūva, nugriūva, nes nebeturi į ką remtis, neatlaiko menkiausios vėtros. Kiekviena dvasia svajoja gimti stiprioje giminėje, nes tada ji turės daugiau jėgos savo dangiškoms idėjoms įgyvendinti.